

Olen nukke, jonka raajoista roikkuu naruja. Tänäänkin näen valon heijastuvan nukkekodin pahviseinään. Olen vakuuttunut siitä, että Keinotekoinen todellisuus imee itseensä vähäisimmänkin tänne asti päässeeseen valon, peittääkseen vanhempieni häpeän. Isäni on muovia, äitini silikonia. He tuntevat oman kipunsa, mutta eivät minun huolia eikä ajatuksia. Olohuoneessa pyörii maapallo. Äitini katselee silikonirintojaan peilistä ja hymyilee. Haluaisin kirkua! Se olisi turhaa, kukaan ei kuulisi sitä. Istun yksin huoneessani. Pahviseinät vääntyilevät. Ulkoa, seinien välistä tulee valoa, paljastaen nukkekodin todellisuuden, josta minulla ei ole ulospääsyä. Jotain uuttakin tapahtuu, valoa heijastuu pahviseinille enemmän kuin eilen. Todellisuus ei kestä viattomuuttani, vaan puolustautuu, pysyäkseen vankilanani. Teen itsestäni huomaamattoman ja yritän sopeutua, sen täytyy auttaa. Silmäni on kuin kaksi kaivoa, joissa olisi raikasta vettä keinotekoisuuden vastineeksi. Isäni katsoo minusta läpi, eikä hän näe minua. - Taitaa tulla talvi, sanoi isä ja katsoo laualattian pontteihin kerääntynyttä kuuraa. Uumani on kapea, varteni norsunluuta ja nenäni posliinista tehty. Sydämeni keinuttaisi tuhatta kehtoa, jos olisin vapaa, mutta nukkekoti on vankilani. Hiljaisuus rikkoutuu kahvinkeitin korahdukseen ja äidin korkokenkien kopinaan. - Otatko piparkakun? kysyi isä. Isäni on muovia, äitini silikonia. Totuus on seinien toisella puolella. Valoa tulee edelleenkin seinien välistä, toiselta puolelta. En tiedä vielä mitä se on, mutta otan siitä selvää.